



Av eldste Carl B. Pratt

i De sytti

Herrens største velsignelser

Når vi betaler vår tiende trofast, vil Herren åpne himmelens sluser og øse sine største velsignelser over oss.

Jeg er takknemlig for rettskafne forfedre som underviste sine barn i evangeliet lenge før det formelt fantes noen familiens hjemmeaften. Mine besteforeldre på morssiden var Ida Jespersen og John A. Whetten. De bodde på det lille tettstedet Colonia Juárez i Chihuahua, Mexico. Whettenbarna ble undervist ved forskrift og ved å iakttå sine foreldres eksempel.

Det var vanskelige tider i Mexico på begynnelsen av 1920-tallet. Den voldelige revolusjonen var nettopp over. Det var lite penger i omløp, og det som fantes, var stort sett sølvmynter. Det var vanlig å drive forretninger i form av bytting eller utveksling av varer og tjenester.

En dag på slutten av sommeren kom bestefar John hjem etter å ha gjort en handel, og som en del av handelen fikk han 100 pesos i sølvmynter. Han ga pengene til Ida med instruksjon om at de skulle brukes til å dekke kommende skoleutgifter for barna.

Ida var takknemlig for pengene, men minnet John på at de ikke hadde betalt tiende hele sommeren. De hadde ikke fått inn noen penger, men Ida minnet ham på at dyrene hadde gitt dem kjøtt, egg og melk. Hagen

hadde gitt dem rikelig med frukt og grønnsaker, og dessuten hadde de handlet med varer uten at det var penger med i bildet. Ida foreslo at de skulle gi pengene til biskopen for å betale sin tiende.

John ble litt skuffet, ettersom pengene ville ha hjulpet mye på barnas skolegang, men han var straks enig i at de måtte betale sin tiende. Han bar den tunge posen til tiendekontoret og gjorde opp med biskopen.

Kort tid senere fikk han høre at en rik forretningsmann fra USA, en herr Hord, skulle komme uken etter sammen med flere menn som ville tilbringe noen dager i fjellet for å jakte og fiske.

Bestefar John møtte mennene på jernbanestasjonen ikke langt fra Colonia Juarez. Han hadde med seg ridehester og de nødvendige pakkdyrene til å frakte bagasjen og leirutstyret opp i fjellet. Den neste uken var han guide for mennene og tok seg av leiren og dyrene.

På slutten av uken dro mennene tilbake til jernbanestasjonen for å ta toget tilbake til USA. John fikk betaling for sitt arbeid den dagen og fikk en pose med sølvmynter til å dekke

de andre utgiftene. Da John og mennene hans hadde fått sin betaling, ga John de resterende pengene tilbake til herr Hord, som ble overrasket, for han trodde ikke det skulle bli noe til overs. Han spurte John for å forsikre seg om at alle utgifter var dekket, og John svarte at alle utgifter for turen var dekket og at dette var resten av pengene.

Togfløyten blåste. Hord snudde seg for å gå, og så snudde han seg igjen og kastet den tunge myntposen til John. "Her, ta dem med hjem til guttene dine," sa han. John tok imot posen og dro tilbake til Colonia Juárez.

Da familien samlet seg etter kveldsmaten for å høre historier om turen, kom John til å tenke på posen og hentet den og satte den på bordet. John sa han ikke visste hvor mye det var i posen, så for moro skyld tømte han posen ut på bordet – en ganske stor haug – og da de hadde talt pengene, var det nøyaktig 100 pesos i sølv. De regnet det selvfølgelig som en stor velsignelse at Hord hadde bestemt seg for å ta den turen. John og guttene hans hadde tjent gode penger, men de 100 pesosene som var til overs, var nøyaktig det han hadde betalt i tiende uken før. For noen ville det kanskje vært en interessant tilfældighet, men for familien Whetten var det uten tvil Herren som lærte dem at han husker sine løfter til dem som trofast betaler sin tiende.

Som barn elsket jeg den historien fordi den handlet om en tur i fjellet til hest for å jakte og fiske. Jeg elsket den også fordi den lærte meg at når vi adlyder budene, blir vi velsignet. Denne historien kan lære oss flere ting om tiende.

For det første ser dere at tienden i dette tilfellet ikke ble beregnet ut fra



en kontantinntekt. Familien Whetten bestemte seg for å bruke sin første kontantinntekt til tiende fordi de hadde levd godt av dyrene og den fruktbare frukt- og grønnsakhagen. De følte åpenbart at de sto i gjeld til Herren for sine velsignelser.

Dette er en påminnelse om det Herren antyder når han spør: "Skal et menneske rane fra Gud? Likevel har dere ranet fra meg." Folket spør: "Hva har vi røvet fra deg?" Og Herren svarer strengt: "Tienden og de hellige gaver" (Malaki 3:8). Ja, brødre og søstre, akkurat som John og Ida Whetten innså den sommeren for lenge siden, står vi alle i gjeld til Herren. La oss ikke bli anklaget for å røve fra Gud. La oss være ærlige og betale vår gjeld til Herren. Alt han ber om, er 10 prosent. Integritet med hensyn til å betale vår gjeld til Herren vil hjelpe oss å være ærlige overfor våre medmennesker.

Det neste jeg merker meg ved denne historien, er at mine besteforeldre betalte tiende uten hensyn til sin dårlige familieøkonomi. De visste hva Herren hadde befalt, de anvendte Skriftene på seg selv (se 1 Nephi 19:23–24) og adlød loven. Det er dette Herren forventer av hele sitt folk. Han forventer at vi betaler tiende, ikke av vår overflod, heller ikke av "restene" i familiebudsjettet, men slik han befalte i oldtiden, av "det førstefødte" av vår inntekt, enten den er stor eller liten. Herren har befalt: "Vent ikke med å gi meg av alt det som fyller din låve" (2 Mosebok 22:29). Det har vært min personlige erfaring at den sikreste måten å betale tiende trofast på, er å betale straks jeg får inn penger. Det er faktisk den eneste måten for meg.

Vi lærer av mine Whetten-besteforeldre at tiende egentlig ikke handler om penger, men om tro – tro på Herren. Han lover oss velsignelser

hvis vi adlyder hans bud. John og Ida Whetten viste utvilsomt stor tro da de betalte sin tiende. La oss vise vår tro på Herren ved å betale vår tiende. Betal den først, betal den ærlig. Lær våre barn å betale tiende, selv om det er av lommepenger eller annen inntekt, og la oss ta dem med oss til tiendeoppgjøret så de kan se vårt eksempel og vår kjærlighet til Herren.

Det er mulig å feiltolke denne historien om mine besteforeldre. Vi kan trekke den slutning at siden vi betaler tiende med penger, vil Herren alltid velsigne oss med penger. Jeg tenkte slik som barn. Jeg har siden lært at det ikke nødvendigvis virker slik. Herren lover velsignelser til dem som betaler sin tiende. Han lover å "åpne himmelens luker ... og øse ut velsignelser ... i rikelig mål" (Malaki 3:10). Jeg vitner om at han holder sine løfter, og hvis vi trofast betaler vår tiende, vil vi ikke mangle livets

nødvendigheter, men han lover ikke rikdom. Penger og bankkonti er ikke hans største velsignelser. Han velsigner oss med visdom til å forvalte våre begrensede materielle ressurser, visdom til å leve bedre på 90 prosent av vår inntekt enn på 100 prosent. Trofaste tiendebetalere forstår fremtidsrettet livsførsel og er som regel mer selvhjulpne.

Jeg har etter hvert forstått at Herrens største velsignelser er åndelige, og de har ofte med familie, venner og evangeliet å gjøre. Han synes ofte å velsigne oss med en spesiell følsomhet for Den hellige ånds innflytelse og veiledning, spesielt i det som angår ekteskap og familie, som for eksempel barneoppdragelse. En slik åndelig følsomhet kan hjelpe oss å nyte fred og harmoni i hjemmet. President James E. Faust vitnet om at å betale tiende er "en utmerket forsikring mot skilsmisse" ("Berik ditt ekteskap", *Liahona*, april 2007, 5).

Å betale tiende hjelper oss å utvikle et lydig og ydmykt hjerte, og et takknemlig hjerte som "anerkjenner hans hånd i alle ting" (L&p 59:21). Å betale tiende hjelper oss å utvikle et gavmildt og tilgivende hjerte, samt et kjærlig hjerte fylt av Kristi rene kjærlighet. Vi blir ivrige etter å tjene og velsigne andre, og retter oss villig etter Herrens vilje. De som regelmessig betaler tiende, opplever styrket tro på den Herre Jesus Kristus og utvikler et urokkelig og varig vitnesbyrd om hans evangelium og hans kirke. Ingen av disse velsignelsene har noe med penger eller materielle ting å gjøre, men de er utvilsomt Herrens største velsignelser.

Jeg vitner om at når vitrofast betaler vår tiende, vil Herren åpne himmelens sluser og utøse sine største velsignelser over oss. I Jesu Kristi navn. Amen. ■



Av eldste Lynn G. Robbins

i De sytti

Hva slags menn og kvinner burde dere være?

Måtte dere lykkes med å utvikle Kristus-lignende egenskaper, slik at dere kan ha hans bilde i deres ansikt, og hans egenskaper kan komme til uttrykk i deres adferd.

Å være eller ikke være" er faktisk et veldig godt spørsmål.¹ Frelseren stilte spørsmålet på en langt mer dyptgripende måte, slik at det blir et avgjørende doktrinært spørsmål for oss alle: "Hva slags menn [og kvinner] burde dere være? Sannelig sier jeg dere, likesom jeg er" (3 Nephi 27:27; uthevelse tilføyd). Verbet *være* i første person presens er *jeg er* . Han oppfordrer oss til å påta oss hans navn og hans natur.

For å bli slik han *er* , må vi også *gjøre* de tingene han *gjorde* : "Sannelig, sannelig sier jeg dere: Dette er mitt evangelium, og dere vet hva dere må *gjøre* i min kirke, for de gjerninger dere har sett meg *gjøre* skal dere også *gjøre* " (3 Nephi 27:21; uthevelse tilføyd).

Det er umulig å skille det å *være* og det å *gjøre* . Som gjensidig avhengige læresetninger, forsterker og fremmer de hverandre. Tro motiverer oss for eksempel til å be, og bønn på sin side styrker vår tro.

Frelseren anklaget ofte dem som *gjorde* uten å *være* – og kalte dem hyklere: "Dette folk ærer meg med leppene, men deres hjerte er langt borte fra meg" (Markus 7:6). Å *gjøre* uten å *være* er hyklersk, eller å late som man er noe man ikke er.

Men å *være* uten å *gjøre* er meningsløst, akkurat som "med troen. Dersom den ikke har gjerninger, *er den død* i seg selv" (Jakobs brev 2:17; uthevelse tilføyd). Å *være* uten å *gjøre* er egentlig ikke å *være* – det er selvedrag, å tro at man er god bare fordi man har gode hensikter.

Å *gjøre* uten å *være* – altså hykleri – er en falsk fremstilling overfor andre, men å *være* uten å *gjøre* er en falsk fremstilling overfor en selv.

Frelseren refset de skriftlærde og fariseerne for deres hykleri: "Ve dere, skriftlærde og fariseere, dere hyklere, som gir tiende" – noe de *gjorde* – "av mynte og anis og karve, men lar ugjort det som veier tyngre i loven: Rettferd, barmhjertighet og troskap" (Matteus